

Vi har hört det förut

Vi har hört det förut

Långt före Fidel Castro, före socialismen, till och med före USA:s framväxt som världsmakt, befann sig Kuba mitt i USA:s ambitioner att ta över.

(Denna artikel är skriven som svar på en artikel som publicerades i Miami Herald, skriven av Nora Gámez Torres, med titeln: ?I årtionden har många förutspått Kubas regims fall. Är det annorlunda denna gång?? där de citerar många av samma gamla trötta röster som drömmer om att införa Miami-variantens demokrati, eller ska vi kalla det kleptokrati, på ön.)

***

Återigen förklarar Washington att Kuba står på randen till kollaps.

Återigen talar amerikanska tjänstemän om ?möjligheter?, ?övergångar? och ?avfarter?, som om de hade rätt att bestämma över en suverän nations öde. Och återigen frågar journalister om denna kris ? denna president, detta sanktionspaket, denna regionala chock ? äntligen kommer att lyckas där 11 amerikanska regeringar har misslyckats.

Svaret är fortfarande detsamma.

Kuba har hört denna historia förut.

Långt före Fidel Castro, före socialismen, till och med före USA:s framväxt som världsmakt, befann sig Kuba mitt i USA:s expansiva ambitioner. Thomas Jefferson skrev 1805 att Kuba var ?det mest intressanta tillskottet som någonsin kunde göras till vårt statssystem?. John Quincy Adams beskrev ön som ett ?naturligt bihang? som var ödesbestämt att falla i USA:s händer genom ?de politiska gravitationslagarna?.

Detta var inte ideologi. Det var geografi ? och imperium.

Redan från republikens tidigaste dagar förstod USA:s ledare att kontrollen över Kuba innebar dominans över Mexikanska golfen, de karibiska handelsvägarna och makten över hela västra halvklotet. När Spanien vägrade att sälja ön väntade Washington. När självständighetsrörelser uppstod ingrep USA ? inte för att befria Kuba, utan för att ersätta Spanien.

Resultatet blev ockupationen 1898, Platt-tillägget och ett halvt sekel av neokolonialt styre där Kubas ekonomi, politik och säkerhet underordnades USA:s intressen. Havannas presidenter kom till makten och försvann med Washingtons godkännande. Amerikanska företag kontrollerade socker, allmännyttiga tjänster, mark och banker. Diktatorer som Fulgencio Batista styrde med amerikanska vapen och välsignelse.

Den kubanska revolutionen 1959 skapade inte fientlighet mot USA ? den avbröt kontrollen.

Det som följde var inte bara oenighet om kommunismen. Det var hämnd för trots.

Sedan dess har USA försökt praktiskt taget alla mekanismer för regimskifte utom en fullskalig invasion: ekonomisk strypning, sabotage, anklagelser om biologisk krigföring, mordkomplotter, legosoldater, terroristattacker, diplomatisk isolering, finansiell blockad och det längsta sanktionerna i modern historia.

När det misslyckades väntade Washington.

När det misslyckades skärpte man embargot.

När det misslyckades försökte man igen.

Och nu får vi återigen höra att Kuba är slut.

Den Miami Herald-artikel som citeras ovan beskrivs Kubas ekonomiska lidande som ett bevis på ideologiskt misslyckande. Men denna framställning utelämnar medvetet den centrala variabeln: inget land på jorden har utsatts för en så långvarig, omfattande och internationellt förkastad ekonomisk krigföring som Kuba.

USA:s blockad är inte symbolisk. Den straffar tredjeländer, rederier, banker, försäkringsbolag och humanitära leverantörer. Den begränsar tillgången till bränsle, blockerar kreditmarknaderna, kriminaliserar investeringar och använder bristen som vapen. Varje FN:s generalförsamling sedan 1992 ? inklusive USA:s allierade ? har med överväldigande majoritet röstat för att fördöma den.

Kubas svårigheter är verkliga. Men de är inte slumpartade.

Att presentera fattigdomen utan att nämna den politik som orsakar den är inte journalistik ? det är narrativ tvätt.

Den nuvarande situationen beskrivs som unik eftersom Venezuelas oljestöd har störts och eftersom Washington nu mer öppet hotar med militärt våld. Men Kuba har överlevt mycket värre saker.

Det överlevde Sovjetunionens kollaps ? en förlust på 85 % av utrikeshandeln nästan över en natt. Det överlevde svältnivåer under den ?speciella perioden?. Det överlevde vågor av migration som iscensattes och sedan politiserades av Washington. Det överlevde terrorism som dödade civila på hotell och flygplan. Det överlevde årtionden då ön inte hade några betydande allierade och ingen tillgång till global finansiering.

Det som gjorde att Kuba kunde överleva var inte överflöd ? det var politisk sammanhållning som föddes ur historiskt minne.

Kubaner förstår att USA:s påtryckningar inte handlar om demokrati. Det har det aldrig gjort.

Washington stödde Batista. Det stödde Somoza. Det stödde Pinochet. Det stödde dussintals diktatorer i Latinamerika så länge de

anpassade sig efter USA:s intressen. Kubas brott var inte förtryck ? många regimer var förtryckande. Dess brott var självständighet.

Det är därför amerikanska tjänstemän talar öppet om vem som måste styra Kuba, vilket ekonomiskt system som är acceptabelt och vilka ledare som får stanna kvar. Ingen suverän nation accepterar sådana villkor utan motstånd.

Artikeln i Miami Herald föreslår att Kuba bör förhandla ?innan det är för sent?. Men historien visar att varje eftergift som utvinns under tvång blir en förutsättning för nästa krav. Embargot hävdades aldrig när Kuba drog tillbaka sina trupper från Afrika. Det hävdades inte när landet öppnade upp för turism. Det hävdades inte när det tillät privat företagande. Det hävdades inte när relationerna återupprättades under Obama.

För normalisering har aldrig varit målet.

Underkastelse är målet.

Kubas ledning förstår denna verklighet. Det är därför Díaz-Cannels avvisande av förhandlingar ?baserade på tvång eller hot? inte är bravad ? det är en överlevnadslogik som lärts in genom sex decennier av konfrontation.

Detta betyder inte att Kuba är perfekt eller immun mot kritik. Landet står inför djupgående ekonomisk dysfunktion, byråkratisk tröghet, demografisk förlust och allmän frustration. Reformerna är nödvändiga. Det finns en debatt inom det kubanska samhället. Förändring kommer att ske ? men den måste komma från kubanerna, inte från hangarfartyg eller sanktionskontor i Washington.

Det som artikeln i slutändan inte kan acceptera är detta: Kuba må vara sargat, men det är inte knäckt.

Dess institutioner är fortfarande intakta. Dess väpnade styrkor är fortfarande enade. Dess befolkning ? trots utmattning och umbäranden ? förstår att ett sammanbrott under utländskt tryck inte skulle leda till suveränitet, utan bara till beroende.

USA har väntat i mer än 200 år på att kontrollera Kuba.

Det har väntat i 67 år på att revolutionen ska falla.

Och det kan få vänta många år till.

För historien har visat något som Washington vägrar att lära sig: nationer kapitulerar inte bara för att de är fattiga, isolerade eller hotade. De kapitulerar bara när de glömmer vem de är.

Kuba har inte glömt.

Progreso Weekly 260121 (ZT)

[Cuba has heard this before ? and it still stands](#)

Bli medlem i
**SVENSK-KUBANSKA
FÖRENINGEN**

student
arbetslös ordinarie familj

150KR 300KR 450KR

 @SVENSKKUBANSKA

BLI MEDLEM
SVENSK-KUBANSKA.SE

Gillar du det Svensk-Kubanska Föreningen gör?

Vill du bidra till kampen mot den omänskliga blockaden?

Swisha en tjuga eller valfri summa till

123 589 0975 eller pg 40 54 11 -0

Ett ännu mer betydelsefullt stöd är medlemskap!

Ange namn, e-post, adress och skicka 300 kr för ett års medlemskap

150 kr för pensionärer, arbetslösa och studerande) Samma swish som ovan.